

Anna Brull

LA MEZZOSOPRANO DE LES TERRES DE L'EBRE

« JO NO M'IMAGINO FENT UNA ALTRA COSA »

Anna Brull (l'Ampolla, 1987) és mezzosoprano, nascuda a l'Ampolla que amb només 30 anys va rebre l'any passat el premi revelació d'òpera a Àustria aconseguint ser la primera catalana i espanyola premiada en els que es consideren els "Oscars" en l'escena de l'òpera, els musicals i la música de ballet. Podrem gaudir de la veu d'aquesta mezzosoprano i a la soprano Sara Blanch a "Les Nits Líriques a la Baranova" aquest divendres, 3 i diumenge 5 d'agost, a Tivissa (turismetivissa.com).

Que va suposar per tu obtenir el Österreichischer Musiktheaterpreis (premi del Teatre Musical d'Àustria) considerats els "Oscars" de l'òpera, com a protagonista femenina d'El Barber de Sevilla, una de les òperes més famoses de Gioachino Rossini?

Va suposar un reconeixement extern per la feina feta i em va encoratjar a continuar treballant amb molta il·lusió i perseverança.

Vas començar estudiant piano i clarinet al Conservatori de Tortosa, després vas estudiar pedagogia a l'ESMUC i finalment et vas formar com a mezzosoprano a Brussel·les (Bèlgica) i Lecce (Itàlia). Quan i perquè vas escollir el cant com a carrera professional?

Des de ben petita he tingut molt clar que volia dedicar-me a la música. Vaig emprendre aquest camí als cinc anys a l'Ampolla, i ha sigut una bonica travessia que he recorregut fins al punt on estic ara, però... l'aventura continua! El camí es va anar perfilant a poc a poc a través dels anys d'estudi. No vaig considerar mai el fet de ser cantant, sinó que el cant va anar entrant d'una manera progressiva a la meua vida fins que finalment vaig decidir l'any 2010 marxar a Itàlia per aprofundir amb la tècnica i l'estudi de l'instrument.

En quin moment vas descobrir que tenies una «veu»?

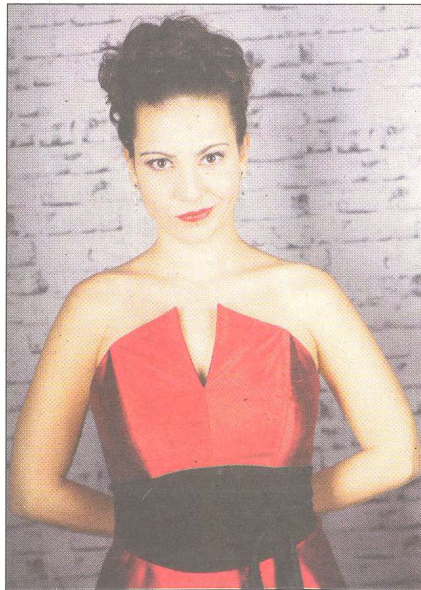
Sempre he sabut que a través de la música podia "dir" moltes coses i és amb el cant amb el que he trobat el meu mitjà.

Amb quins artistes t'agradaria treballar i per què?

M'agradaria treballar amb artistes empàtics i amb ganes de treballar en equip. Artistes que quan estàs al seu costat et sumen energia i amb els quals poder compartir processos de creació i vivències artístiques meravelloses. I és per això que estic molt il·lusionada de poder fer aquests concerts a Tivissa amb la soprano Sara Blanch.

« Aprendre el mecanisme i la tècnica d'un instrument és un procés lent que requereix esforç i constància i en el cas de la veu, no tenim recanvi »

Quina és la teua opinió sobre el "cross-over" on tenors com el desaparegut Luciano Pavarotti, Plácido Domingo, Ainhoa Arteta apareixen en diferents llistes d'èxits en les quals canten a duo diferents gèneres musicals. Soria aquesta una forma d'aproximar l'òpera a un altre tipus públic?

La meua preferida és "Barcelona" amb Montserrat Caballé i Freddy Mercury! Em sembla molt interessant perquè aproxima una manera de cantar i d'impostar la veu a un públic que no té l'orella acostumada a aquest tipus d'estètica musical. Com a artista em sembla un exercici molt interessant perquè et fa sortir de la teua zona de confort i t'obre molt la visió musical. Jo mateixa he pogut participar amb músics i balladores de Flamenco, i ara recentment vaig debutar amb Maria de Buenos Aires de Piazzola on cantava i recitava amb una impostació totalment "tanguera" amb micròfon, i una producció totalment típica per a un cantant de gènere musical.

Creus que el públic de l'òpera mostra signes d'envelliment?

Crec que la resposta a aquesta pregunta va directament relacionada amb la política cultural del lloc on ens vulguem centrar. Hi ha molts factors que fan que la gent jove deixi anar o no a veure un espectacle, deixant de banda el factor econòmic. He viscut l'experiència de cantar davant

d'un públic jove, per exemple, a la Komische Oper de Berlín. L'òpera té una imatge molt fresca i es fan produccions molt innovadores que agraden a un públic menys tradicional i jove.

Tot i la teua agenda, tens temps per dedicar-te als hobbies? Quins són

I tant! Però he de reconèixer que passo la majoria del meu temps lliure al Teatre o faig altres tipus d'activitats culturals. A Àustria fa molt fred i dins el Teatre s'hi està molt bé.(riu)

Com veus el teu repertori en els anys vinents i quin són els teus projectes?

De moment estic disfrutant de la feina i l'experiència que em dona estar a un teatre com a membre estable de la companyia. Aquest any tornaré a interpretar la Rosina, ja que repetim la producció del Barbero de Sevilla del 2015, i a finals de temporada debutaré amb l'orquestra de Graz al Musikverein de Viena amb les Folksongs de Luciano Berio.

Per acabar, una pregunta més personal: quina és la teua visió de la teua professió, de les condicions de treball i de vida dels artistes d'òpera?

Me n'adono que tot i formar part dels "milenials", la societat i el mercat laboral ens volen fer anar massa de pressa, i l'art no va a la mateixa velocitat que la cultura actual del click. Aprendre el mecanisme i la tècnica d'un instrument és un procés lent que requereix esforç i constància i en el cas de la veu, no tenim recanvi. Un cantant porta sempre el seu instrument al damunt i això moltes vegades et fa viure situacions de tensió i molt d'estrès que si no aprens a gestionar, no et deixen viure amb tranquil·litat. Jo no m'imagino fent una altra cosa. És una professió molt bonica i gratificant amb la qual he pogut viatjar molt i he après altres llengües i conegut altres cultures, i aquestes experiències m'han enriquit molt tant a nivell artístic com personal.

« Un cantant porta sempre el seu instrument al damunt, i això et fa viure situacions de tensió i molt d'estrès »

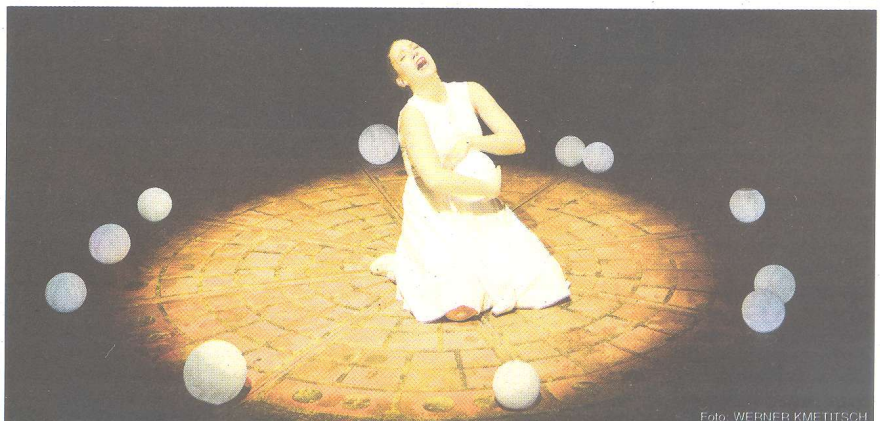

Foto: WERNER KMETITSCH